

Ad 1. Stížnost přehlíží, že drah. přídavky stanovené v § 6 vl. nař. č. 33/23 byly na základě ustanovení § 9 tohoto nař. počínajíc 1. dubnem 1923 sníženy o 20%, a že od tohoto dne přísluší tedy jenom v sazbách, takto snížených, jak ciferně jsou uvedeny ve vyhlášce č. 132/23. Podle tabulky B. 2. této vyhlášky, která vzhledem k ustanovení § 6 vl. nař. č. 33/23 je směrodatna i pro st-lku, činí drah. přídavek při pensí nedosahující 5.400 Kč částku 2.400 Kč (původních 3.000 Kč — 20% = 2.400 Kč); jestliže tedy žal. úřad, opíraje se o uvedenou právě tabulku, vyměřil st-lce drah. přídavek částkou 2.400 Kč, jednal zcela po právu. Je tedy v tomto bodu stížnost bezdůvodnou.

Ad 2. Předpis § 13 zák. č. 286/24 stanoví v odst. 4. lit. b), že úředníku, který ohlásí dobrovolný odchod do výslužby, má-li aspoň 10letou započítatelnou služ. dobu, bude poskytnut vedle výslužného podle odst. 2 na dobu jednoho roku příplatek k vyměřeným odpočivným požitkům, rovnající se polovině rozdílu mezi těmito a plnými požitky odpočivnými.

Má-li se však podle tohoto ustanovení zák. příplatek do pense stanovití polovicí rozdílu mezi skutečnými pensijními požitky úředníka a plnými pensijními požitky odpočivnými, pak nemůže býti pochybnosti o tom, že se má poměřiti úhrnný součet všech částek, z nichž skutečně vyměřené odpočivné požitky se skládají, s úhrnným součtem všech částek tvořících plné pens. požitky, zjištěné na podkladě služ. platu, podle kterého skutečné odpočivné požitky úředníku byly vyměřeny, čili že jak do skutečných odpočivných požitků, tak i do plných pens. požitků má se započítati také příslušný drah. přídavek. O tom svědčí též dikce poslední věty § 11 cit. zák. a ustanovení odst. 2 a 4 al. b) § 13 téhož zák., kde se staví proti sobě výslužné a odpočivné požitky, takže je patrné, že slovy »odpočivné požitky« míní veličinu jinou nežli výslužné.

Žal. úřad však podle nař. rozhodnutí postupoval tak, že poměřil skutečné st-lčiny odpočivné požitky, tedy součet pense vlastní a drah. přídavku, s pensí vypočtenou podle služ. platu st-lčina bez příslušného drah. přídavku, tedy nikoli s plnými odpočivnými požitky, jak to stanoví cit. předpis § 13 zák. č. 286/24. Tento chybný postup zaviněn byl mylným právním názorem, že pod pens. požitky je rozuměti podle tabulky B. vl. nař. č. 132/23 pouze pensí bez drah. přídavku. Je tedy v tomto směru stížnost důvodná.

Č. 7736.

Samospráva obecní: * Společníkem obce podle § 6 bodu 2 lit. b) zák. z 16. dubna 1864 č. 7 z. z. česk. jest i osoba v obci bydlící, již byla přímá daň předepsána; není potřebí, aby daň byla skutečně zaplácena.

(Nález ze dne 9. února 1929 č. 2261.)

V ě c: Město H. (adv. Dr. Otto Schöngut z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran vypovězení z obce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem z 20. října 1925 zrušila osp ve V. usnesení obecního zastupitelstva města H. z 31. října 1924, kterým byl Jan S.

s rodinou vyhoštěn a vyslovila, že Jan S. nezavdal podnětu k veř. pohoršení a mimo bezvýznamný trest 12hodinného vězení nebyl dále trestán.

Zsp v Praze nevyhověla odvolání města H. s odůvodněním, že Janu S. byla podle zprávy u berní správy ve V. za rok 1924 předepsána v obci H. daň z příjmu, byl tudíž v době svého vypovězení společníkem obce H. (§ 6 bod 2 lit. b) obec. zřiz.) a jako takový z důvodu úhonného života nemohl býti vypovězen. Toto rozhodnutí bylo nař. rozhodnutím potvrzeno.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Podle § 6 zák. ze 16. dubna 1864 č. 7 z. z. česk. rozeznávají se v obci občané a osoby přesporní. Občané jsou: 1. příslušníci obce, t. j. ti, kteří mají v obci právo domovské, 2. společníci obce, totiž ti, kteří nemajíce v obci práva domovského, a) jsou v obci v držení domu neb pozemku, b) kteří v obci platí ze živnosti samostatně provozované nebo z příjmu daň přímou a řádně v ní bydlí.

Ze souvislosti ustanovení bodu a) a bodu b) jde, že skutečností, jež zakládá poměr společníka obce k obci, je držení určitého příjmového pramene v obci. Záleží-li tento pramen v nemovitosti, stačí prosté držení této nemovitosti. Záleží-li však pramen ten v provozování samostatné živnosti anebo v důchodu (ať již kapitálového nebo pracovního), vyžaduje tento předpis dále, aby dotyčná osoba měla v obci trvalé bydliště a by z pramenů těch platila přímou daň. Požadavek řádného bydliště a požadavek placení přímé daně nemohou míti jiný význam, nežli že tímto způsobem se obci zajišťují jistou měrou příspěvky těchto osob ke krytí obecních nákladů, ať již ve formě obecních přirážek k dani výdělkové, resp. k dani rentové, nebo nepřímo trávením důchodu, přesahujícího daně prosté minimum dotyčnou osobou v obci, neboť při nedostatku zásadní daňové povinnosti nemůže ani obec vybírat obecní přirážky, resp. nepřevyšuje-li důchod daňové minimum, nemá obec zájmu na tom, aby dotyčná osoba svůj důchod v obci trávila.

Z toho plyne dále, že výrazem »platí přímou daň« nemůže cit. § 6 míti na mysli skutečné zapravení dotyčné daně, které se pravidelně děje teprve po formalisování daňové povinnosti platebním rozkazem, nýbrž že tím míní zásadní povinnost platiti přímou daň z takového pramene příjmu, neboť jinak by uplatnění práv plynoucích z poměru společníka obce bylo mnohdy závislé na včasném předpisu dotyčné daně, když by bez předchozího předpisu daň vůbec nemohla býti zapravena.

Nelze proto dáti stížnosti za pravdu, dovozuje-li, že jen tehdy jsou splněny předpoklady právního poměru společníka obce, jestliže tento daň skutečně platil, a nelze shledati nezákonným, zaujal-li žal. úřad stanovisko, že stačí, byla-li daň předepsána. — — — —

Č. 7737.

Domovské právo. — Občanství státní (Slovensko): O nabytí uher. stát. občanství podle § 48 al. 3 zák. čl. L:1879.

(Nález ze dne 9. února 1929 č. 2574.)